

Homília pri ukončení Jubilejného roka
Konkatedrála Sedembolestnej Panny Márie, Poprad, 28. december 2025

Drahí spolubratia v biskupskej službe otec biskup Ján a Andrej, spolubratia kňazi, diakoni, zasvätení, bohoslovci, bratia a sestry v Kristovi,

takto pred rokom sme sa v tisíckach zhromaždili pri Kostole sv. Egídia, aby sme v procesii na čele s krížom otvorili v našej diecéze jubilejný rok. V tomto roku sme sa rozlúčili s pápežom Františkom, ktorý nás učil nebáť sa budovať Cirkev blízkosti, milosrdenstva a odvahy ísť na periférie. A prijali sme nového Svätého Otca Leva XIV. ako znak, že Cirkev nepatrí minulosti, ale budúcnosti, ktorú vedie Duch Svätý. Moja úprimná vďaka dnes patrí Vám — spolubratia kňazi, osobitne farári jubilejných chrámov a jubilejní kazatelia, naši laickí bratia a sestry, ktorí ste ochotne spolupracovali na priebehu jubilejného roka.

Dnes stojíme na jeho konci. V našej diecéze sa počas tohto roka stretávali tisíce ľudí. Prichádzali na Večery milosrdenstva, na jubileá detí, mladých, rodín, manželov, učiteľov, podnikateľov, zasvätených, kňazov. A ak by sme chceli byť poctiví, musíme si povedať jedno: ľudia neprichádzali kvôli podujatiam. Prichádzali, lebo hľadali Boha. Hľadali ticho, odpustenie, zmysel, svetlo. Hľadali Krista. A to je najhlbšia skúsenosť tohto jubilejného roka.

Práve tu sa dotýkame jadra všetkého. Je to osobné stretnutie s Ježišom Kristom. Cirkev sa neobnovuje nejakými reformami, ale obrátením. Obnovuje sa tam, kde sa človek znovu nechá osloviť Kristom, kde mu dovolí vstúpiť do svojho života, do svojich zranení, otázok aj strachov. Tam, kde sa rodí vzťah, nielen náboženský zvyk. Bez tohto vzťahu s Božím Synom nemá nič trvalú silu.

Jubilejný rok nie je len to, čo sa stalo. Je to dar, z ktorého má vyrásť budúcnosť. Nie je to spomienka na minulosť, ale výzva do budúcnosti — aby Cirkev, každá farnosť, každý kresťan, našiel svoju identitu, poslanie a radosť v Kristovi. Kristus, ktorého sme poznali v tomto roku, nie je abstraktný obraz. Je to živý Ježiš, ktorý sa zjavuje tam, kde človek otvorí svoje srdce modlitbe, Eucharistii, službe blížnemu. Boží Syn, ktorý prikazuje „milovať Boha a blížneho“, nás učí, že osobné stretnutie s Ním otvára naše srdcia, rozhoduje o našej identite a stáva sa prameňom každej pastoračnej činnosti.

Keď sa Kristus dotkne srdca človeka, stane sa z nás spoločenstvo, ktoré nasleduje Jeho kroky: nielen slová, ale skutky. To je prvá veľká lekcia pre našu Spišskú diecézu — stretnutie s Kristom, ktoré premieňa, uzdravuje a vysieľa. Toto je jediná nádej pre Cirkev, toto je jediná prítomnosť a budúcnosť – Ježiš Kristus!

Od tohto stretnutia vyrastá druhá výzva: synodalnosť. Synodalita nie je módnym slovom, ani abstraktnou teóriou. Je to konkrétny spôsob, ako žiť Cirkev: kráčať spolu, počúvať sa navzájom, rozlišovať Božiu vôľu v jednote s celým Božím ľudom. Pápež Lev XIV. v nedávno zverejnenom apoštolskom liste kňazom pripomína, že Cirkev sa nemôže

uzatvárať do seba, ale musí byť miestom spoločenstva založenom na účasti, dialógu a bratskej spolupráci, kde každý — kňazi, zasvätení aj laici — nachádzajú miesto služby a zodpovednosti.

Synodálnosť neznamená menej pastoračnej autority, ale hlbšie chápanie spoločenstva, kde každý počúva, modlí sa a slúži. Znamená to, že nie sme Cirkev iba tých, ktorí hovoria, nariaďujú, ale Cirkev tých, ktorí načúvajú, rozlišujú a konajú spoločne s Pánom. V Spišskej diecéze vidíme vzory synodálneho života v mnohých komunitách — tam, kde ľudia načúvajú Božiemu slovu, tam, kde spolu kňaz a laici hľadajú smerovanie podľa Ducha Svätého, tam, kde sa cítime navzájom povolaní a podporovaní. Toto je aj budúcnosť, ktorá stojí pred nami. Bratia a sestry, inej cesty niet!

A napokon, toto stretnutie s Kristom a tento synodálny spôsob života nás vedú k tretiemu rozmeru — misionárske vyjdenie za múry našich chrámov. Cirkev nie je uzavretá inštitúcia; je to Cirkev živých srdc, ktorá ide za ľuďmi tam, kde žijú, pracujú, trpia a hľadajú zmysel. Samotný Ježiš Kristus nás posielal: „Choďte do celého sveta a hlásajte evanjelium“ (porov. Mk 16,15) Aj v dnešnej dobe je tento jeho príkaz aktuálny a naliehavý. Dnes, v kultúre, ktorá tak často žije v izolácii, egoizme, rozdeleniach, Cirkev má byť mostom pokoja, spoločenstva a milosrdenstva. Misijná Cirkev nie je jednorazovou udalosťou, ale životným štýlom v službe Krista a blížnym — rodinám, mladým, starým, tým, ktorí hľadajú pravdu i tým, ktorí stratili nádej. Začína sa tam, kde žijeme — medzi susedmi, v rodine, v práci, v komunitách, kde Boh volá každého z nás byť svetlom a soľou zeme. A túto misiu nemôžeme realizovať v osamotení — ale v spoločenstve, ktoré počúva Krista, načúva svetu a koná s dôverou v Ducha Svätého.

Bratia a sestry, dnes, keď uzatvárame jubilejný rok, sa nechceme pýtať len na to, čo bolo. Dôležitejšia je otázka, akou Cirkvou chceme byť zajtra. Nie väčšou, ale pravdivejšou. Nie dokonalejšou, ale pokornejšou. Nie uzavretou do seba, ale otvorenou Bohu a človeku. Cirkvou, ktorá žije zo stretnutia s Kristom, kráča synodálne a je misijná nie zo strachu o seba, ale z lásky k svetu. Bratia a sestry, odpoveď na otázku, akou chceme byť Cirkvou nie je náročná. Chceme byť Ježišovou Cirkvou. On sám hovorí v odpovedi Petrovi: „Na tejto skale postavím svoju Cirkev.“ Nejestvuje Cirkev biskupa, farára, alebo nejakej komunity. Jestvuje iba jedna Cirkev - Kristova! Preto sa Vás pýtam: „Chceme budovať a ohlasovať Ježišovú Cirkev?“ Chceme?“ Robme to s odvahou, pokorou a radosťou.

Prosím Pannu Máriu — našu Matku a spoločníčku — aby nás učila počúvať, milovať a vychádzať k tým, ktorí čakajú na našu prítomnosť, naše slovo, našu lásku. Nech Kristova nádej, ktorá nás zjednocuje, žije v našich srdciach a nech sa rozsieva do celého sveta.

Jubilejný rok sa dnes liturgicky končí, ale čas milosti pokračuje v tom, ako pútnici nádeje budeme žiť a svedčiť o Ježišovi Kristovi, jedinej nádeji pre tento svet. Ak budeme Cirkvou, ktorá sa stretáva s Kristom, kráča spolu a vychádza k svetu, potom jubileum neskončilo — ono sa práve začína. Amen.